

Momița și oglinda

Alecu Donici

În oglindă o momiță
Chipul își văzu odată.
La a sa tovarășiță
Face semne și-i arată,
Zicând: „Uită-te, privește
La acea caricatură,
Cum se strâmbă, se sluțește,
Parcă-i puhavă la gură.
Vezi grimasuri ce întoarce...
Eu să fiu așa de slută,
Samă singură mi-aș face
Și m-aș spânzura de ciudă.
Dar cam sunt din surioare
Vro trei-patru slutișoare
Ca aceasta, și anume
Pot pe număr a le spune.”
- Nu mai cere trebuința -
I-au răspuns tovarășița -
Căci, fără de înșirare,
Adevărul de vei vrea,
Noi suntem cam din născare
Tot ca una, fata mea!

Se găsiră o momiță
Cu de sine cunoștință;
Iară omul niciodată,
Precum am văzut în faptă
Pe un jacaș domnișor,
Căruia i se citea
Fabula de pufușor,
Iar el prea nurliu râdea,
Făcând semne la un alt
Judecător necurat.